

I Kärlekens timme drar illusionen det längsta strået.

HALVTIMMAR AV SORG

• NÄR MAN har passerat trasmattgolvet och en miljö som liknar dagis på Öppna teatern i Stockholm kom-

Teater

mer man till den scen där Teater Satori tillfälligt ger *Kärlekens timme*, två no-spel av Yukio Mishima.

Mikael Lidén har regisserat *Hanjo* och *Fru Aoi* i en scenografi av Jeanette Wiman, allt troget no-spelens själ. De fem rollerna spelas av män, maskförsedda och vitsminkade i stiliserade kläder som representerar rollkaraktärerna ungefär som horoskop. Längtan efter att bli älskad är det centrala temat i två sorgliga halvtimmar där illusionen alltid drar det längsta strået. Människan förblir lycklig ändå: hon får behålla drömmen som fiktion.

I *Hanjo* gör Henrik Möller en av kärlek sinnesrubbad kvinna, nästan bara med hjälp av rörlig käke och vinklad överkropp.

Göran Svenssons konstnärinna uttrycker sitt öde med ögonen. Minimala gesterna utlöser känslomässiga skred.

Den traditionella heterosexuella parbildningen får något skevt och utmanande över sig när det är män som möts med andra röster.

Mishima laborerar så tydligt med medlidande och offer att striden om tillträdet till festen förs i intrikata turer i ett sado-masochistiskt spel i undertexten.

Teater Satoris kamikazesatsning vinner stort.

Ulrika Milles

TEATER SATORI/
YUKIO MISHIMA
KÄRLEKENS TIMME
Öppna teatern i Stockholm